

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 8

OKTOBER 1993

29. årg

Salomos Høysang

Salomos Høysang bærer sitt navn med rette. Denne sang er høy når det gjelder innholdet og dens forståelse. Den er skrevet i en allegorisk form. Når Paulus skriver til Galaterne om Abrahams to sønner, en med trellekvinnen, og en med den frie kvinne, så står det i Gal. 4, 24: «I dette ligger en dypere mening under»; d.e. Dette er en allegori. Denne bok er skrevet i bilder hentet fra naturens rike, men hovedbildet springer ut fra det naturlige ekteskap.

1. Kor 13, 9 «For vi skjønner stykkevis»... Det kan vi vel si om Høysangen, at vi skjønner stykkevis, men det skal ikke virke slik at vi legger den bort, men heller at vi fikk lyst til å lese den, for det er en av Bibelens fineste bøker. Det er ofte slik at jo dypere en må grave etter drikke, jo mer springer kilden fram, når vi får se disse store skatter som er skjult under naturlige bilder. Høy-

sangen er Sangenes sang! Høysangen er kjærlighetens sang!

La oss se litt på navnenes betydning. Salomo betyr fredsommelig, fredferdig, den fullkomne, den lykkelige. Salomo er et av de mange bilder på Jesus. Det har kun vært en som var fullkommen, og det var Jesus. 2. Sam. 12. David trøstet Batseba, sin hustru... og hun fødte en sønn som han kalte Salomo. Og Herren elsket ham. Og han kalte ham Jedidja, d.e. Herrens elskede.

Da Jesus ble døpt av Johannes; Matt 3, 16, steg han straks opp av vannet, og se, himmelen åpnet seg for ham og Guds Ånd kom som en due over ham, og se, det kom en røst fra himmelen som sa: Dette er min sønn den elskede, i hvem jeg har velbehag.

Det var den fullkomne brudgom som ga sitt liv for de ufullkomne, ja, tenk at han døde til fastsatt tid for ugudelige.

La oss se litt på bruden. Hennes navn finner vi i kap. 6, 13: Sulamit. Sulamit betyr: Den fullkomne, den fullendte kvinne, den lykkelige kvinne, og navnet kan også tillegges fred. Dette eier bruden kun i kraft av brudgommen. I den Aronitiske velsignelse, 4. Mos. 23: Tal til Aron og hans sønner og si: Således skal dere si når dere velsigner Israels barn: «Herren velsigne deg og bevare deg! Herren la sitt åsyn lyse over deg, og være deg nådig! Herren løfte sitt åsyn på deg, og gi deg fred!» Således skal de legge mitt navn på Israels barn. Slik blir også Jesu navn lagt på dem som tar sin tilflukt til hans navn. Joh. 20. Også mange andre tegn gjorde Jesus for sine disiplers øyne, tegn som ikke er skrevet i denne bok; men disse er skrevet for at dere skal tro at Jesus er Messias, Guds sønn, og for at dere ved troen skal ha liv i hans navn.

Jesu navn blir lagt på synderen.

Kap. 1, 2: Å, ville han bare kysse meg med kyss av sin munn! For din kjærlighet er bedre enn vin.

Det bruden lengtet etter var hans kyss. Det den troende lengter etter er å få høre noe fra sin elskede. Salme 45, 3. Du er den fagreste av alle menneskenes barn, nåde er utgytt på din elepper. Det er brudgommens kyss. Nåde!

Sippora fikk gi Guds menighet dette forunderlige løsningsord 2.

Mos, 4, 25: Sannelig du er meg en blodbrudgom!

Guds menighet som han vant seg ved sitt blod. Ap.gj. 20, 28.

Døperen Johannes vidner i Joh. 3: Den som har bruden, han er brudgom, men brudgommens venn som står å hører på ham, gleder seg storlig over brudgommens røst. Denne min glede er nu blitt fullkommen. Jeg vil glede og fryde meg i deg, jeg vil lovsynge ditt navn, du Høyeste. Salme 9, 3.

Sangenes sang! Kjærlighetens sang! Høysangen er til fryd for hjertet. Gledens sang. Salme 4, 8.

«Han er min glede, han er min sang, ham vil jeg prise livsdagen lang. Ham skal jeg evig love hos Gud. Han er min brudgom. Jeg er hans brud.»

Olaf Klavenæs

Vår talsmann: Jes. 42, 1-9

«Se, min tjener.» Dette er Guds vitnesbyrd. Se, – ikke på deg selv, men se min tjener, sier Gud. Vår tjeneste er det så som så med. Men se, her taler Gud om sin tjener – «som jeg støtter, min utvalgte, som min sjel har velbehag i.» Vi kan komme i tvil om vi er blant dem Gud har utvalgt, blant dem Gud har velbehag i. Men denne, Herrens tjener, han er Guds utvalgte, denne har Gud behag i. Og den utvelgelse det er tale om her, er en utvelgelse til å utføre

Guds evige rådslutning. Det er det som ligger i ordene: «min tjener, som jeg støtter, min utvalgte, som min sjel har velbehag i». Her er den Gud har utvalgt seg til å utføre sitt råd.

Det er akkurat det samme vi møter i Jesu dåp, hvor han gir tilkjenne at han er vår stedfortreder – og bekjenner verdens synd som sin. Da kommer det en røst fra himmelen som sier: «Dette er min Sønn, den elskede! i Ham har jeg velbehag.» (Mt. 3, 17)

«Jeg legger min Ånd på ham, *han* skal føre rett ut til hedningefolkene» – til oss altså. «Han skal ikke skrike og ikke rope, og han skal ikke la sin røst høre på gatene.» Denne Guds tjener er ingen brautende maktperson som roper og skriker for å tilkalle oppmerksomhet, for å bli hyllet av massene. Det er ikke sin egen sak han fremmer.

«Det knekkede rør skal han ikke knuse, og den rykende veke skal han ikke slukke.» Er du et slikt knekket rør, en slik rykende tande? Du som skulle vært et prektig rør som svaier i vinden, til glede for mennesker og til ære for Gud, et skinnende lys som lyste for dem du vandret blant og som var til ære for Gud, hva er du? Å, det lykkes så lite kanskje. Du er ikke noe rør som svaier i vinden,

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø, tlf. 03 99 08 45.

Alt som har med bladets ekspedisjon å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kasserer M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø, tlf. 35 99 08 45.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Formann Karl B. Bø
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg,
telefon og fax 51 41 87 46

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn.
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98, Telefax 33 33 91 40

Bankgiro 2490.45.39496
Postgiro 0825.0771534

men ligger knekket av verdens harde vind og syndens byrde, og lyset har slukket av mangel på olje og er bare en rykende og osende tande. Har du det slik, er dette din situasjon? Da sier Gud til deg: «Se min tjener!» Han skal ikke knuse deg, han skal ikke slokke den siste rest av lys og håp hos deg.

«I sannhet skal han føre retten ut til dem.» Hvilken rett er det snakk om? Det er ingen rett vi har krav på. Slik vi er kan det ikke være tale om noen rett hos Gud. Men her er det tale om en annen rett, en rett som Herrens tjener skal gi oss. Det er den samme rett det er tale om i Joh. 1, 12: «Alle dem som tok i mot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn.»

Hele Skriften vitner om at Gud fører sak mot dem som har syndet imot ham. I den saken kan vi ikke svare Gud ett til tusen. «Hvordan», sier Job, «skulle en mann kunne ha rett mot Gud. Om han hadde lyst til å gå i rette med Gud, kunne han ikke svare ham ett til tusen.» Derfor ser vi også gjennom hele Skriften, at Guds barn roper til Herren om at han må føre deres sak og gi dem rett. I Mika 7,9 står det: «Herrens vrede vil jeg bære, for jeg har syndet mot ham – inntil han fører min sak og hjelper meg til min rett.» Den rett Guds barn har, er en rett de har fått gjennom at Herren selv har ført de-

res sak. Det er denne rett det også er tale om her hos Jesaja. Jesus kalles i Skriften for vår talsmann. Talsmann – parakletos – betyr egentlig en som er tilkalt. Det er akkurat det samme ordet vi har i advokat. Det er en som er tilkalt for å føre vår sak. Og Jesus er en slik talsmann, som ikke bare taler vår sak, men han har tatt vår sak på seg. Han har gått inn i den anklagedes sted og fører saken på den anklagedes vegne ved å bære skylden og ta straffen som den anklagedes stedfortreder.

«Han skal ikke knuse det knekkede rør», leste vi. «Men det behaget Herren å knuse ham. (...) (Og) «fordi hans sjel har hatt møye, skal han se det og mettes. Ved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære. (...) Han som bar manges synd, og han bad for overtrederne.» (Jes. 53, 10-12).

Å be for, er på hebraisk ett og det samme ord som å gå i stedet for. Jesus ikke bare ba med ord for overtrederne, men han gikk i stedet for dem, han tok deres sak på seg og møtte Gud i deres sted.

Du som er et knekket rør og en rykende veke: «Han skal ikke bli utmattet og hans kraft skal ikke bli knekket.» Slik er Jesus som vår stedfortreder. Vi utmattes i kampen mot synden, vi faller og knekkes,

men slik er det ikke med Jesus. Han er prøvet i alt i likhet med oss, dog uten synd. Og gjennom dette har han vunnet en rett for deg og meg – han har «grunnlagt retten på jorden.» I ham har vi en rett som gjelder for Gud, vi skal få rett til å leve for Gud, bli Guds barn, få arverett til himmelen, syndenes forlatelse og evig liv.

Han som troner i himmelen bekrefter det: «Så sier Gud Herren, som skapte himmelen og utspente den (...) Jeg, Herren, har kalt deg i rettferd og tatt deg ved hånden. Jeg vil verne deg og gjøre deg til en pakt for folket, til et lys for hedningene.» Dette er Den allmektiges råd og vilje, at Sønnen skal være en pakt for folket, et lys for hedningene.

En pakt er en overenskomst mellom to parter, med gjensidige forpliktelse, og retter, men i dette tilfelle oppfyller Gud betingelsene for begge parter. Det er det som ligger i uttrykket: «Jeg vil gjøre deg til en pakt for folket.» Jesus er selve pakten, han har tatt på seg alle forpliktelsene i vårt sted. (Jmf. Salme 89, 20ff).

Så er det Jesus som fører din sak for Gud, han svarer for deg. Og Gud har lovet å stå ved pakten, for han har behag i sin Sønns verk, og er du i Jesus, så har du del med Jesus i pakten og eier Guds nåde og velbehag.

Tenk, Jesus vil ha med slike som oss å gjøre, han vil være vår talsmann, og det er etter Den allmektige Guds evige råd og vilje.

Han er i sannhet et lys for hedningene, for dem som sitter i mørke, borte fra Gud - uten Gud og uten håp i denne verden. Jesus ikke bare kaster lys inn i mørket, men han er selve lyset, slik at den som får del i ham – den blir lys i Herren. Jesus bringer samfunnet med Gud og det evige liv med seg, han er livet. Han fører de bundne ut av fangehullet, mørket og blindheten. Slik er Jesus, der han får slippe til.

Ja, det er ikke den sak i våre liv som ikke Jesus har tatt på seg å føre for oss. Han er vår talsmann, han har lovet å ta seg av oss og føre vår sak i alt som møter oss. Om det gjelder det åndelige eller det timelige liv, så vil han føre vår sak. Vi har så vanskelig for å hvile i dette. Vi vil hevde oss selv, vi vil ta vår sak i vår egen hånd og sørge for oss selv, være vårt eget forsyn og vår egen frelser. Men det fører bare til det som ondt er. Salme 37 er en salme om å la Herren føre vår sak, å leve saktmodig med Gud, og alt samles i v.5: «Sett din vei i Herrens hånd og stol på ham! Han skal gjøre det.»

Per Bergene Holm

Hvorfor ventet dere så lenge?

Hva skal vi svare?

Av A. B. Simpson

Hva skal vi svare når innfødte spør oss, slik som den gamle muhammedanske kvinne i Bengal en gang spurte en misjonær: «Hvor lenge er det siden Jesus døde for syndere? Se på meg, jeg er gammel, jeg har bedt, gitt almisser, gått til de hellige steder, slitt meg ut med fasting, og alt dette er nytteløst. Hvor har du vært i all denne tid?»

Og det samme ekko lyder fra iskysten langt der oppe i nordvest. En gammel eskimo sa til biskopen av Selkirk: «Du har vært mange måneskifter i dette land. Har du hele tiden kjent til disse gode nyheter? Og hvorfor har du så ikke kommet før?»

Og i snøhøydene i Andesfjellene spurte en mann fra Peru en misjonær: «Hvordan kan det ha seg at jeg i hele mitt liv aldri før har hørt om Jesus Kristus, og at Han talte slike gode ord til oss?»

På gaten i Casablanca i Nord-Afrika, sa en mor til en bibelselger: «Hvorfor har du ikke gått overalt med denne boken? Så mange av mitt folk kjenner slett ikke denne Je-

sus, boken forteller om. Hvorfor har du beholdt det for deg selv? Skam deg!»

En misjonær i Egypt fortalte en kvinne om Jesus og Hans kjærlighet, og da han stanset, sa kvinnen: «Det var en vidunderlig fortelling. Tror du kvinnene i ditt land kjenner den?»

«Ja,» sa misjonæren.

Etter et øyeblikks betenkning sa kvinnen igjen: «Å nei, de tror nok ikke på den, ellers hadde de ikke ventet så lenge med å komme og fortelle oss den.»

En pionermisjonær blant de mange uevangeliserte indianerstammene i Amerika, fortalte engang en flokk av dem hvordan Guds Sønn døde frivillig på et kors for at andre kunne slippe fri fra evig fortapelse. En av indianerne hadde lyttet med spent interesse, og nå reiste han seg og avbrøt misjonæren:

«Min herre, når døde denne mann for oss? Vi har aldri hørt det før. Er det så meget som trettifem år siden?»

Han vek forskrekket tilbake da

han hørte svaret: «Det er to tusen år siden!»

Den samme misjonær talte en gang med en gammel indianerhøvding i Sør-Amerika, og høvdingen spurte ham: «Hvite mann, hvor lenge er det siden du lærte Jesusveien å kjenne?

«Det er lenge, lenge siden,» svarte misjonæren.

«Hvor lenge er det siden din far lærte veien å kjenne?»

«Å, det er lenge siden...»

Etter et øyeblikk slo indianeren teppet omkring seg og sa med fast stemme: «Hvite mann, du har ventet for lenge. Hvordan kan du tenke at vi kan tro din enestående nyhet når du kan vente så lenge med å bringe oss den?»

«Så kom du da til sist,» sa en buddhistprest, da en misjonær kom inn i et kinesisk tempel. Han hadde tidligere lyttet interessert til misjonærens friluftsmøter. Han hadde lenge hungret etter sannheten og hadde en slags forvissning om – etter et syn – at et godt budskap skulle komme fra et land langt borte. Men hvorfor skulle han måtte vente i så mange år?

Mr. Nyi, en kristen kineser, spurte en gang Hudson Taylor: «Hvor lenge har dere hatt det glade budskap i England?»

Den unge misjonæren var helt skamfull over å måtte si: »Gjennom flere hundre år.»

«Hva,» ropte Mr. Nyi forbauset, er det mulig at du har kjent Jesus så lenge, og først nå kommer du og forteller oss om Ham? Min far søkte sannheten i mer enn tretti år,» fortsatte han bedrøvet, «og han døde uten å finne den. Hvorfor har du ikke kommet før?»

Og hva skal vi mere si? Stadig forteller misjonærene oss om nye tilfeller av spørrende hedninger der ute, som begynner å lukke opp for evangeliet. Hvorfor har der ikke kommet før? Hvordan har det gått min far, min bestefar, som nå er gått bort og som ikke fikk høre om frelsen i Jesus?

Og må vi ikke også vende spørsmålet mot oss selv? Hvordan går det oss hvis vi ikke sender evangeliet ut? Hvis vi ikke kjenner ansvaret for vår egen generasjon, når vi vet at Gud vil at ingen skal fortapes, men at alle mennesker skal få del i det evige liv og bli frelst? Når vi vet Guds vilje og ikke gjør den, hvordan går det oss da?

De lykkelige og de lykkeløse

Fra boka «Lyse utsikter i en mørk tid» av dr. O. Hallesby

Da sa Jesus til sine disipler: Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det; men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det. For hva gagner det et menneske om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel? eller hva vil et menneske gi til vederlag for sin sjel?

Matt. 16, 24-26.

Av dem som vil være kristne, er det to slag: De lykkelige og de lykkeløse. De siste er visst de fleste.

Først litt om de lykkeløse.

De ønsker å være kristne, og kan ikke tenke seg å leve uten Gud. De hører Guds ord, selv om det ikke alltid blir så regelmessig som det burde. De ber også til Gud. Nok kan det gå noen tid da de ikke ber, men når uro eller nød melder seg, så griper de straks til bønnen.

De strir også med sine synder, ofte hver dag. Av og til strir de også tappert med sine synder.

Og de er med i kristelig arbeid. Naturligvis ikke så meget, men de gjør så godt de kan.

De er heller ikke uten religiøse opplevelser. De kan oppleve skjønne stunder, helst når orgelonene bruser under kirkehvelvet, eller når sangen løfter dem på brede vinger mot det høye, eller når de hører en stemningsfull tale.

Men i det daglige opplever de intet. Og de har det ikke godt i det daglige. Skulle de si sin hjertens mening om kristendommen, måtte de nok si at den er en byrde for dem. Istedenfor at kristendommen skulle bære dem som på

ørnevinger gjennom det daglige livs medgang og motgang, så bærer de på kristendommen som sitt livs tyngste byrde.

Kristendommen er for dem egentlig ikke annet enn mas og slit og ank og uro og ond samvittighet, som formørker deres ellers så lyse og lette liv.

Og dog vil de ikke unnvære denne byrde. For de vil jo dog bli frelst. Og det kan de ikke bli uten å holde seg nær til Gud. Men de har ingen fred i sjelen, ingen glede i Gud, ingen trang til bønn, intet behov for Guds ord.

Det kristelige arbeid deltar de nok i, men uten indre villighet. De gir nok sine gaver til kristelige formål, men uten glede. De synes alltid det stilles for store krav til folks offervilje, og kjenner seg innvortes befridd når de hører den moderne kritikk over «pengeavpresning» og «overorganisasjon».

Når de hører forkynnelsen om Guds barns indre fred og lykke, da trekker de fra, inntil det passer på deres egen sjelstilstand. Og således venner de seg til å betrakte den kristelige forkynnelse som en samling overdrivelser. Kristendommen blir for dem bare store ord.

Men så de lykkelige!

Ja, var det nå disse solskinnsbarn, disse sommerfulger som flagrer fra blomst til blomst og stadig lever på livets solside, da var det jo ikke så merkelig om de var lykkelige. Men kjenner vi litt til disse folk, så vet vi at de ikke har det så lett. Tvert om, de har i regelen sykdom og sorg og motgang og nød av mange slag.

Menneskene er heller ikke alltid snille mot dem. De smiler og spotter og forakter dem. Av og til fortjener de også klander. De er ikke feilfrie, men forsynder seg både hjemme og borte.

Hertil kommer at de er så strenge mot seg selv. Den dom andre feller over dem, kan nok være hard, men aldri så hard som den et redelig Guds barn feller over seg selv. Du som ofte sier harde ord om de helliges forgåelser, du skulle vite hva deres samvittighet har sagt dem og hvor de har grått over seg selv. Da ville du bli så bløt om hjertet at du ikke orket si et vondt ord om dem mer. Men tross alt dette, har disse folk det godt. De eier en forunderlig lykke. Ikke bare i store stunder, ved gudstjenester og møter under musikk og løftet stemning. Nei, i det daglige.

Jo bedre vi lærer dem å kjenne, jo bedre ser vi hvor lykkelige de er. Og det just i sitt daglige liv. De er glade også når de treffer de hellige på møtene. Men blir det altfor store og storslagene ting man lager til, da kan de lett føle seg noe desorientert.

Men treffer du dem hjemme i den lille krets hvor Gud har satt dem, da vil du se den rike og milde lykke som bor i dem og stråler ut fra dem.

De er ikke alltid glade. Ofte er de dypt bedrøvet og gråter mang en bitter tåre. Men rike og lykkelige er de. For de opplever noe som fyller deres liv med en underfull rikdom. *De opplever den levende Gud.* Og han fyller deres sjel med et nytt liv, med nye sorger og nye gleder. Og begge deler gir deres liv en rikdom som de ikke bytter bort mot all verdens glede eller gull.

Hva er det disse har, som de lykkeløse mangler?

Det er det Jesus taler med oss om i teksten i dag: «Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.»

De lykkeløse har forsøkt det *umulige*: å følge Jesus uten å ta sitt kors opp, uten å fornekte seg selv. De har prøvd på noe som er umulig ikke bare for mennesker, men også for Gud. Ikke engang Gud kan gjøre et menneske til et Guds barn, hvis dette menneske nekter å ta sitt kors opp og fornekte seg selv.

Disse lykkeløse har aldri tatt korset opp. De har aldri oppgitt sitt eget jeg og gitt seg Gud i vold. De dyrker Gud med sitt ganske sinn og ligger derfor i stadig krig med ham. De føler både Gud og hans krav som en byrde, og prøver derfor til enhver tid å gjøre den smale vei bredere enn Gud har lagt den.

Og det er denne krig med Guds Ånd som gjør dem fredløse og lykkeløse. Kristendom blir for dem bare ond samvittighet.

Men *de lykkelige*, har de ikke kjent Guds krav?

Jo, de har kjent dem, og de har kjent dem som urimelige. Det finnes intet Guds barn som ikke har kjent Guds himmelhøye krav og forarget seg både over Gud og hans krav.

Hvordan ble de da hjulpne?

Her er vi ved *hemmeligheten* i deres liv. Da Gud møtte dem og stilte de himmelhøye krav, så bøyde de seg for sannheten. De tinget ikke, de pruttet ikke, men bøyde seg og begynte å *gjøre* det Gud krevde. Og de satte hele sin sjels energi inn på å oppfylle Guds lov.

Men det gikk ikke for dem.

Hva gjorde de så? De løp ikke fra det hele, som de fleste gjør når de er kommet dit. De reiste seg heller ikke mot Gud i tross og knurr mot hans uoppfyllelige krav. Nei, *de bøyde seg på ny*. De kastet seg i støvet for Gud og tilsto at de ikke *kunne* gjøre hans vilje. Ja, de tilsto også det som verre var: de *ville* heller ikke. Det var jo med indre uvilje de hadde gjort alle sine forsøk.

Og da mente de nok at det var umulig for dem å bli omvendt. Gud kan dog vel ikke redde et menneske som hverken kan eller vil gjøre hans vilje?

Men da skjedde *underet*!

I det øyeblikk de tilsto hele sannheten for Gud, at de ikke elsket Gud og ikke hatet synden, *da* gjorde Gud underet. Han tilga dem synden. For Jesu

dyre blods skyld strøk han ut alle deres synder, også den største og egentlige, den blodrøde synd at de ikke vil gjøre Guds vilje.

Og så gjorde han *et under til*.

Han skapte noe nytt hos dem. Å skape vil jo si å frembringe noe som ikke er. Han frembrakte det som disse mennesker ikke hadde og ikke kunne presse fram hos seg: det nye sinn som vil Guds vilje. Det sinn som vil si nei til seg selv og ja til Gud.

Og her ser vi hemmeligheten i disse menneskers lykke: De *vil* forsake, de *vil* fornekte seg selv. De kjenner nå Gud og hans vilje ikke som noe fremmed og fiendtlig. Intet er nå så liflig og dyrebart for sjelen som å være i Guds nærhet, og å finne og utføre hans vilje.

Ja, her er hemmeligheten i deres lykke. Den består ikke i utvortes medgang eller innvortes smertefrihet, men i barnets frie og trygge forhold til sin himmelske Far. Den som har tilstått den hele sannhet om seg selv, får ved Kristi blod frimodighet til å gå inn i helligdommen.

Det er *nåden*, Guds grenseløse nåde i Kristus, som gjør hjertet så rikt og lykkelig. Nåden og intet annet enn nåden.

Men disse mennesker er ikke dermed blitt syndfrie. Egenviljen melder seg på ny. De kjenner Guds krav tunge, og går med uvilje både til Bibel og bønn. Men nå vet de hvor de skal gå hen. De vet nå at de ikke selv kan forandre sitt sinn eller skaffe seg den villige Ånd.

Derfor går de til sin Frelser og tilstår for ham at de har mistet klenodiet: den villige ånd. Og nå ber de ham at han på ny vil gjøre underet og skape den villige ånd hos dem. Og han som gir gjerne og uten å bebreide, han oppfyller deres bønn og gir dem det de har mistet.

Og så blir det lille, forsakte, fortvilte Guds barn igjen glad og villig. Nå tar de igjen korset opp og følger etter sin Mester. Og nå gjør de det med glede:

*Under korset vil jeg trede,
bære det med stille glede,
korset, Frelser, som er ditt.*

Nå kjenner de igjen korset som en *nåde*, ikke som en *byrde*. De vil tjene de andre og si nei til seg selv. De vil ofre, tåle og lide. De føler at de aldri kommer sin Frelser så nær som når de bærer sitt kors. Og aldri har de en slik utsikt til Kristi kors som når de bærer sitt eget.

Aldri ser de Guds Lam så tydelig som når de går i Lammets spor.

De lykkeliges lykke består ikke i lutter glede og høye stemninger.

Det er enkelte i våre dager som misforstår de troendes lykke i den retning. Og følgen blir at de søker å tvinge seg selv inn i en anstrengt glede som virker skadelig både på dem selv og på deres omgivelser. De lever i en daglig forstrekning, inntil buen en vakker dag brister.

Den kristnes lykke er av en helt annen art.

For det første er den ekte og naturlig. Her behøves ingen falske stimulanter, ingen eksaltert selvsuggering.

For det annet er den kristnes lykke, som livet selv, i bølgende bevegelser, ikke statisk eller monoton. Den svinger. Og kan svinge både sterkt og raskt: mellom glede og sorg, mellom frykt og fred, mellom tvil og tro, mellom smil og tårer.

Livet er sammensatt, og gudslivet er mer enn noe annet liv. Det rommer i seg de merkeligste motsetninger. En erfaren kristen vet at hans glede i Gud hverken vinnes eller bevares uten sorg. Hans lykke består derfor ikke i at han befries for sorgen. Men hans lykke består i at han opplever Gud og hans usigelige nåde både i sorgen og i gleden, i frykten og i freden, i fortvilelsens angst og i den salige hvile.

Han ser at den dype sorg og fortvilelse over seg selv, over sin egenkjærlighet og selvrådighet og verdslighet og treghet og uvillighet, det er den eneste jordbunn hvori gleden i Gud kan vokse og trives. Derfor ber han ikke Gud om befrielse fra smerter og lidelser. Men han ber om at han må oppleve Kristus og kraften av hans oppstandelse, selv om han vet at dette bare kan skje ved å oppleve samfunnet med Kristi lidelser.

Å lide med og for Kristus er for den troende en ren og høy lykke, så lenge han bare finnes i ham og opplever kraften av hans oppstandelse.

Og nå du lykkeløse!

Hva vil du? Om du vil, kan du fortsette med å slite deg fram med din selvgjorte kristendom, uten indre villighet, uten fred og glede, uten liv i Gud.

Det er ingen som kan hindre deg, ikke engang Gud. Men hvis du vil, så kan det hele bli forandret. Gud vil gjøre forandringen. Og jeg kan forsikre deg at det han da gjør med deg, går langt ut over det jeg her har formådd å si.

Jeg føler aldri mine ord så fattige som når jeg skal tale om Guds store gjerninger. Men vil du prøve, så skal du selv få erfare at det finnes noe i denne verden som er herligere enn våre sterkeste ord.

Du anser det for umulig og begriper ikke hvordan du skulle holde ut å gi deg Gud i vold, å oppgi deg selv og legge roret i Guds hånd.

Ja, du har jo rett. For deg er det umulig, men ikke for Gud. Han skaper, det vil si: han frembringer det som ikke er, og som intet menneske kan frembringe. Han skaper hos deg det nye sinn som vil ta sitt kors opp og fornekte seg selv.

Og da *finner du livet*, sier Jesus.

Du mener at du ville miste livet, at du ville forlise den smule lykke du har oppnådd i livet. Men her tar du feil. Livets lykke er det samfunn med Gud som gjør oss villige til å si nei til oss selv, å elske Gud og å tjene mennesker i et offervillig sinn.

Hvorfor kommer du ikke, du lykkeløse?

Jeg vet du har lengtet. Ja, hvor har ikke lengselen luet i din trette og sønderrevne sjel! Ikke like sterkt alltid. Til tider har din lunkne sjel frydet seg i verden og dens goder,. Men så brøt det opp igjen som gamle sår. Og da ble livet så usigelig tungt for deg.

Ofte kunne du ikke annet enn gråte. Du ønsket du kunne legge ditt trette hode og syke hjerte inn til din himmelske Fars bryst og gråte ut all din nød og kvide. I de stunder var det klart at det var oppgjøret og tilgivelsen som alene kunne gi din forpinte sjel fred og hvile.

Takk Gud for denne lengsel!

Det er det beste han hittil har fått gi deg. Det er hans stille milde dragelse. Og følg nå denne dragelse, så kommer du like inn i din Frelsers favn. Han venter på deg. Han venter på å løse deg og gjøre deg fri og trygg og glad og villig.

Det er Skaperens mesterstykke, at han kan gjøre et lite, uvillig menneske til sitt frie og glade barn,

som *vil* bære sitt kors,
som *vil* fornekte seg selv,
som *vil* gjøre Guds vilje.

*Din, o Jesus, din å være
er min lyst og all min ære,
din i liv og din i død.*

*Derfor vil jeg gjennomstride,
i ditt fotspor vil jeg skride,
følge deg som du meg bød.*

Amen

Innvielse av bibelskolen på Fossnes

Lørdag 11. september ble bibelskolen på Fossnes innviet i nye og egne lokaler, og åpningen av nytt skoleår ble markert. Over 100 i alle aldre var møtt fram.

Lekmannsmisjones formann, Karl B. Bø, ledet innvielsesfesten og ga uttrykk for stor glede over at det hadde latt seg gjøre å få en egen bibelskole.

Reidar Linkjendal talte ut fra Joh. 21 og understreket at Jesus var kommet for syndere og ønsket å ha samfunn med syndere. Peter hadde sviktet. Den største anklagen var at han hadde fornektet Jesus som hadde elsket ham så. Peter kunne ikke vente annet enn å bli vist bort av Jesus. Men Jesus viste ikke Peter bort, han ville ha samfunn med Peter, for han vil ha samfunn med syndere. Men Jesus bøye Peter. Han hadde hatt store tanker om seg selv, Peter, og det var derfor han falt. Peter måtte miste troen på seg selv, han måtte bøyes. Å bøyes av Jesus er å komme i erkjennelse av hva en er i seg selv. Det gamle menneske må dø. Linkjendal avsluttet sin tale med å sitere et ord av Rosenius: «Hva kjennes en sann kristen på? En kristen kjennes i første rekke på dette ene, at Jesus er blitt hans livsbehov.» Han kan ikke

leve uten samfunnet med Jesus, uten å eie visshet om syndenes forlatelse. Faller han, så må han til Jesus igjen og motta syndenes forlatelse. Den dypest falne er velkommen hos Jesus, og ingen av dem som tar sin tilflukt til ham skal bli til skamme.

Under selve innvielsen var det skriftlesning, og forsamlingen samlet seg i bønn om Herrens velsignelse over stedet og virksomheten ved skolen. Innvielsen ble avsluttet med Herrens bønn.

I offer kom det inn over 15000 til bibelskolen. Siden sommerskolen i år – hvor det ble bestemt å kjøpe bygningene – er det nå kommet inn nærmere 500.000,-.

Med avsatte fond i Lekmannsmisjonen og håp om ytterligere gaver, så er det mulig at skolen kan greie kjøpet uten å måtte ta opp lån. Rektor Per Bergene Holm understreket viktigheten av å drive skolen slik at en ikke ble avhengig av statsstøtte. Nå er skolen lovet statsstøtte fra januar 1994, men det bli underskrevet at det eneste avhengighetsforhold en bibelskole burde ha, var avhengigheten av Herren og Hans Ånd. Måtte Herren vedkjenne seg virksomheten på skolen, og måtte de som har sitt virke ved skolen, få leve

enfoldig med Gud, slik at Herren får virke gjennom dem ved sitt Ord og sin Ånd.

Mange kom med hilsener og ga uttrykk for glede over bibelskolen og et sterkt ønske om at det livgivende ord om Jesus Kristus, synderes frelser, måtte bli forkynt klart og rent til frelse og nytt liv.

Reidar Linkjendal overrakte et vakkert – talende – maleri av Jesus på korset, som var malt og gitt av sønnen, Per.

Eiendommen til bibelskolen ligger idyllisk til i utkanten av Fossnessenteret, med store grøntarealer, småveier og noe skog. Eiendommen er på over 25 mål og bygningsmassen på over 3300 kvm. Foreløpig leies noe av bygningsmassen ut til Vestfold lærerlag. I tillegg til bibelskole er det en studentheim på skolen, og 5 studenter bor i år i internatet, i tillegg til elevene.

Både bygninger og eiendom skulle gi gode muligheter for bibelskole-drift, så nå gjenstår det bare å få elever. Bibelskolen har fått offentlig godkjenning for 25 elever og håper å få fylt plassene etter hvert. I fjor var det 5 heltidselever, i år er det foreløpig to, men både pensjonister og andre fra området omkring skolen følger noe av undervisningen.

Det er ikke så uventet at det er så få som søker skolen, og det kan ta

noen år før skolen kan få fylt sine plasser. De fleste bibelskolene forsøker å tilpasse tilbudet etter det som det er spørsmål etter i dag, og det er utfordringer og aktiviteter – evangelisering, drama, musikk osv. Dette blir en så vesentlig del av skoleåret at bibelundervisningen og stillheten innfor Guds ord må lide. Bibelskolen på Fossnes ønsker å være en tradisjonell *bibelskole*, hvor Guds ord står i sentrum. Og Gud spør ikke først og fremst etter vår virksomhet og vår innsats, men han ønsker at vi skal bli stille for hans Ord. All aktiviteten i dag kan føre til at Gud ikke får oss i tale. Det blir aldri så stille i oss og rundt oss at Guds ord kan få arbeide med oss; ransake oss, dømme oss, frigjøre oss og fylle oss. Og det er ikke så mange som har råd til å «kaste bort» ett år på bare å høre og lese Guds Ord, så lenge det ikke gir kompetanse eller dyktiggjør en innen ett eller annet område. Vi må be om at noen får behov for det ene nødvendige, å lytte til Guds ord.

*Jan Oskar Butterud/
Per Bergene Holm*

Bibelskolen på Fossnes

Misjonsseminar 23.-24. oktober **v/ Jon Espeland**
Bibeltimer lørdag kl. 17.00 og 19.00 og søndag kl. 11.00.

Overnatting og mat kan bestilles.
Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke.
Tlf. 33 33 93 98

Korttidsopphold ved bibelskolen

Alle som har trang og anledning er velkomne til et opphold ved bibelskolen. Du kan selv velge hvor lenge du vil være. Om du ikke ser deg i stand til å følge alle timene, så kan du følge de du klarer. I løpet av uka vil det også være anledning til å delta på møter, enten ved skolen eller i omegnen.

Nå har vi nok av plass og gode rom, og omgivelsene skulle kunne gi både rekreasjon og ro. Vi ønsker å holde lave priser, slik at alle som har trang også skulle se seg i stand til et opphold.

Det koster **kr. 75,-** pr. døgn og et tillegg for oppredd seng på **kr. 25,-** pr. opphold.

Reiseruter for forkynnerne høsten 1993

<i>Per Bergene Holm:</i>	Askim, Dimmelsvik
<i>Sven Berglund:</i>	Skårnesheimen – Karmøy, Trondheim, Nærbø
<i>Lars Fossdal:</i>	Varhaug, Sannidal, Lysebo
<i>Olaf Klavenæs:</i>	Bygland, Sannidal, Tørvikbygd, Norheimsund, Hageberg, Varaldsøy
<i>Einar Kristoffersen:</i>	Permisjon
<i>Reidar Linkjendal:</i>	Skårnesheimen - Karmøy, Tyssebotn, Matre, Bygland
<i>Godtfred Nygård:</i>	Tysvær, Skårnesheimen – Karmøy, Randaberg
<i>Magnor Sandvær:</i>	Randaberg, Vikebygd, Bygland, Håvik, Namdalen, Markabygda, Soknedal
<i>Håvar Fjære:</i>	Askim

Kassetter fra sommerskolene på Solborg og IMI Stølen -93

SOLBORG -93

- ☐ 1. **A** Lars Fossdal: 1. Esters bok.
 B Lars Fossdal: 2. Kristus i Esters bok.
- ☐ 2. **A** Sven Berglund: Matt. 28, 16-20 «Meg er gitt all makt».
 B Sven Berglund: Matt. 28, 16-20 «Gå derfor ut».
- ☐ 3. **A** Magnor Sandvær: Luk. 13, 29.
 B Magnor Sandvær: Joh. 8, 12.
- ☐ 4. **A** Per Bergene Holm: Ef. 5, 1-7 «Bli derfor Guds etterfølgere».
 B Ef- 5, 8-20 «Vandre som lysets barn».
- ☐ 5. **A** Einar Kristoffersen: 2. Tim. 2, 13.
 B Einar Kristoffersen: Rom. 12, 1-2.
- ☐ 6. **A** Per Bergene Holm: Matt. 5, 20-26 «Livets rettferdighet».
 B Sven Berglund: Joh. 16, 23-33.

IMI-STØLEN 93

- ☐ 1. **A** Godtfred Nygård: 1. Mos. 1, 3.
 B Godtfred Nygård: Luk. 19, 41-48.
- ☐ 2. **A** Lars Fossdal: Død med Kristus
 B Lars Fossdal: Oppreist med Kristus
- ☐ 3. **A** Magnor Sandvær: Fil. 3, 20-21.
 B Magnor Sandvær: Fil. 3, 20-22.
- ☐ 4. **A** Olaf Klavenæs: Ved loven død for loven.
 B Olaf Klavenæs: Verdens lys – jordens salt.
- ☐ 5. **A** Sven A. Berglund: Sal. 57, 1-4.
 B Sven A. Berglund: Sal. 57, 1-4.

Pris: Kr. 25,- pr. stk. + porto. Kryss av for bestilling, som sendes til:
Johannes Sørbo, 4262 Avaldsnes, tlf. 52 84 21 10.